

МАЯ

Първият път, когато я срещнах, бе сив и ветровит есенен ден. Студът караше хората да бързат. Тогава видях само големи учудени очи, стройна фигурка и... нищо повече. Може би щях да я забравя, ако не беше...

...Ако не беше паднал сняг. Тази зима той доста закъсня и една сутрин ни изненада с белите си покриви и захарните клони на дърветата. Както винаги, след него блесна слънцето – сребърно като царска монета, което не топли, а заслепява. Въздухът мирише на зима: на дървесен дим, на печено свинско и... на сняг. Вървах към топлата ни студентска квартира в чудесно настроение. Нямах повод, но вероятно снегът и слънцето бяха виновни.

Тя изскочи зад ъгъла, пресече бързешком улицата и се затича сякаш към мене. Черното ѝ ученическо палто не можеше да скрие изящните линии на фигурата ѝ. Тогава се сетих, че съм я срещал вече тук, на същото това място. Забавих крачка и в захлас се загледах в красиво оформената ѝ уста, в нежната извивка на носа... Тя ме забеляза, но продължи да върви забързана срещу мен, свела очи, а когато почти се изравнихме, за миг ме погледна.

Нещо сякаш се преобърна в гърдите ми и ме накара неволно да спра. Чух, че тя забави стъпки и... също спря. Сърцето ми заби в гърлото. Обърнах се. Тя стоеше на няколко крачки от мен, спряла в някакво вцепенение, после предпазливо извърна глава. Като ме видя, рязко се обърна и тръгна забързано.

На другия ден в същия час отново бях там. Стоях прикрит зад дебелото улично дърво и когато дойде на крачка от мен, внезапно застанах на пътя ѝ, мъчейки се да преодолея обзелото ме вълнение. Тя спря и ме погледна с очи на изплашена кошута:

“Какво искате от мен?” – запита с треперещ глас. Бе тънък, почти детски. Гледах я занемаял, спомняйки си, че само преди миг си бях задал същия въпрос.

“Нищо! Нищо не искам!” – отвърнах задъхан. Усещах как погледът ѝ прониква в мен и преобръща всичко наопаки. Чувствах, че съм намерил нещо отдавна търсено и не можех да повярвам.

“Нищо не искам - повторих, и на свой ред запитах: А вие защо спряхте?”

“Ами, стори ми се... помислих, че искате да ме попитате нещо...”

“Така е наистина - рекох с подрезгавял глас, - но вече забравих какво беше...”

Видях как някакъв страх разшири очите ѝ, ноздрите ѝ нервно потръпнаха. Отклони поглед встрани и щеше вероятно да тръгне, ако не бях я спрял с избликлала отнякъде решителност.

“Чакайте, как се казвате?”

“Мая - рече тя, - а сега ме оставете да вървя...”

Направи крачка, аз също и се озовахме на сантиметри един от друг. Почувствах топлия ѝ дъх по лицето си, виждах топлината на бледото ѝ лице, зачервените от студа върхове на скулите. Чувствах, че пред мен стои безценно богатство, което, ако не внимавах, щях завинаги да загубя. Край нас минаваха хора, деца се замеряха с топки, някой чистеше бурия...

“Ще закъснея за училище” – рече нерешително.

Едва сега забелязах черната чанта, която стискаше с две ръце, притискайки я към гърдите си.

“Мая...много бих желал да се срещнем – изрекох с глух, сякаш чужд глас. – Има толкова много неща, които трябва да ви кажа...”

“Да ми кажете? На мен?”

“Да, много неща...”

Тя помълча за миг, после се усмихна плахо:

“Добре, но сега не мога...”

“Довечера след училище отново на същото това място!” – изрекох на един дъх.

Тя не отвърна, обърна се рязко и затича към ъгъла. Там забави крачка и преди да завие, погледна към мен с плахо любопитство. Стоях, без да вярвам в случилото се.

След лекциите, още щом се смрачи взех да снова нагоре-надолу около мястото на днешната ни среща. Беше студено и се ругаех, че в смущението си не бях определил поне някакъв час. Дори не попитах кога й свършват часовете. Бях казал само: “Довечера на това място.” Не, не беше точно така. Бях казал: “Довечера отново на същото това място”. Сякаш вече сме се срещали и си имаме любимо място...

Погледнах часовника си и вдигнах яката на дъфела. Вятърът бе леден, а аз кой знае до кога трябваше да крача напред-назад, за да не се вкочаня. Решил бях стоически да издържа. Вървах до ъгъла и обратно с бавни крачки, пъхнал ръце дълбоко в джобовете. Снегът по улицата се бе размекнал от гумите на колите и се беше превърнал в рядка, свистяща каша. А обувките ми пропускаха...

Минаваше час. Тролеите запалиха светлините и забодоха с очите си мъглата. Продължавах да крача напред-назад. Русото момиче от тото-пункта на ъгъла взе подозрително да ме заглежда. Подсмърчах и си давах вид на безгрижен, макар в същото време да чувствах, че пръстите на краката ми с вкочаняват. Само вярата, че ще дойде, ме задържаше още.

За миг ми мина през ума, че може би е забравила. Може да е забравила за мен веднага щом е завила зад ъгъла. Почувствах се толкова нещастен, че едва не си тръгнах. Добре, че не бях гладен. Бях хапнал в стола. А ако бях и гладен...

Ледена капка от стряхата над мен капна на главата ми и ме върна към реалността. Стоях още дълго вцепенен, преминавайки през всички степени на търпението, отчаянието и яда, за да стигна до болезнената сигурност, че няма да дойде. Часът бе осем вечерта. Никое училище не държи учениците си до това време...

Тръгнах с бавни крачки, разочарован, отчаян и озлобен. Сякаш й бях поверил частица от себе си и сега разбирах, че няма никога да ми я върне.

Срещнах я отново на следващия ден.

Вървах с болезненото усещане, че винаги съм бил неразбран от другите, ужасен от мисълта за своята самотност и от мрачното и сиво съществуване, на което съм обречен, заради вътрешната си противоречивост и ексцентричност. Не допусках, че всичко това ще ме засегне така болезнено. Не желях дори да мина по същия път.

Припомних си отново нашия малък разговор и после болката и безсилния гняв, когато се връщах премръзнал към квартирата. Внезапно изпитах омраза към тази

случайница и съжаление към себе си, заради своята невероятната наивност. Как можах да повярвам, че е **тя**? Че тъкмо тя е тази, която ще ме разбере? Та тя е почти дете, неизживяло още момичешките си предразсъдъци.

Не ми върви с момичетата... Смотан ли съм?

Вървах, загледан в замръзналите плочки под краката си, страхувайки се да погледна встрани към познатата ми до болка будка на тотото с русото момиче в нея.

Наближих мястото на срещата. “Лобното място”, помислих си. Спрях до дебелото улично дърво. Вдигнах очи и ми се стори, че отново я виждам в същото онова напрегнато очакване... Приближих и установих, че е наистина тя. В същото отесняло ученическо палто, което така добре подчертаваше фигурата ѝ, същата черна ученическа чанта, която притискаше пред себе си.

Почувствах, че главата ми забуча от гняв, гърлото ми пресъхна. Спрях на крачка, гледайки в изцъклената локва зад нея. Тя приближи. Не я погледнах. Чувах само припрения ѝ тих глас:

“Не ми казвайте нищо! Простете ми! Не бях виновна. Простете ми, ако можете!...”

Сам се учудих колко бързо ѝ простих. Улових се, че я наблюдавам с мрачно любопитство. Та тя беше толкова млада! Тези розови, по детски очертани устни, очите ѝ, учудени все още на света, смутените ѝ мигли, тъмнорусата коса, уловена в буйна опашка... Можех ли да не ѝ простя? Приличаше на дете, което бе сторило беля. Усмихнах ѝ се и тя безмълвно ми благодари.

“Да вървим!” – казах тихо.

Тръгнахме с бавни крачки. Мълчахме. Чувствах близостта ѝ така осезателно, че се опиянявах.

Страхувах се, че ако проговоря, ще разваля тази чудно хубава магия.

08.12.1963 г. Пловдив.